

οὐχ οὐμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε,
 Ἕλιος, ἀναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς
 ὡς ἂν παρῆ μοι μάρτυς ἐν δίκη ποτέ,
 ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον, 975
 τὸν μητρός, Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον
 ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην.
 ἦτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
 ἐξ οὗ τέκνων ἠνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν, 980
 τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' εἶτ' ἔχιδν' ἔφν,

972. οὐχ ὁμός Ald. οὐχ' ὕμός
 Rob. οὐχ οὐμός Turn.

973. ματρὸς Ald. Turn. ἔργ' οὐ
 τῆς ἐμῆς G. Burges. ad Eum. 594.

974. Schol. ἐν δίκη: ἐν τῇ κρίσει
 τῶν Ἐρινύων.

976. ψέγω Ald. Rob.

977. ὡς omittit Rob. νόμου edd.
 vet. αἰσχυντῆρος, ὡς νόμου, δίκην
 Porson. ὡς νόμος Canterus et Por-
 tus, quod probavit Heathius, edi-
 dit Botheus. Et sic quidem editio
 prima Glasguensis.

979. ἐκ σοῦ Ald. Turn. ἠνέχθη
 Ald. Rob.

980. Vulgo interpungitur mini-
 ma distinctione post φαίνει, plena
 autem post κακόν. quod mutandum
 monent Hermannus et Butlerus.
 φαίνει κακόν, G. Burges. ad Eum.
 619. Alia, quæ ibidem protulit,

serio dicta fuisse ægre credide-
 rim.

981. μύραινά γ' ἢ ἔχιδν' Ald. Turn.
 μύραινάτ' ἢτ' ἔχιδν' Rob. Herman-
 nus versus sic legit, Οὐ σοι δοκεῖ,
 μύραινά γ' εἶτ' ἔχιδν' ἔφν; ultimam
 hujus correctionis partem "ne-
 scio," inquit Dobræus, "an olim
 probavit Porsonus. Repetendum
 scilicet δοκεῖ ante σήπειν ἂν, ut sibi
 respondeat Orestes; cujus rei in-
 dicium est γε." Aristophanic. p.
 (107.) Equidem legendum conjici-
 cio, μύραινά γ' εἶτ' ἔχιδν' ἔφν Σή-
 πειν θιγοῦσα μάλλον οὐ δεδηγμένον,
 num muræna, seu vipera, magis a
 natura composita est ad tabefacien-
 dum aliquem sine morsu? Tum
 σήπειν erit infinitivus post ἔφν, ut
 in Theodecte apud Stob. XXXII.
 p. 139. Gr. "Ἀπαντ' ἐν ἀνθρώποισι